

Zbog ekonomske krize opštinu Priboj između dva poslednja popisa napustilo oko 5.000 stanovnika

SPIKER: A zbog ekonomske krize opštinu Priboj između dva poslednja popisa napustilo je oko 5.000 stanovnika, pa je u ovoj pograničnoj opštini sve manje i prvaka u osnovnim školama, to je posebno izraženo u seoskim školama. U pribojskom selu Čelice je tako samo jedan učenik 2. razreda. Zabeležila Danica Gudurić.

DANICA GUDURIĆ (reporter): Ni manje škole, ni boljih đaka, ni lošijeg puta kažu meštani za četvororazrednu školu koju su sagradili pre 50 godina u selu Čelice udaljenom oko 12 kilometara od Priboja, koja je nakada radila u dve smene. Prema statistici oko 50% njenih učenika je sa fakultetskom diplomom, svake godine đaka je sve manje, a sve oko škole je pusto, priča meštаниn Aco Pešterac.

ACO PEŠTERAC (meštаниn sela Čelice): Kada bi imali put malo bolji sredila bi se ova škola. Pomalo se ljudi i vraćaju selu, bilo bi tu mlađe generacije, bilo bi tu još đaka.

GUDURIĆ (reporter): Ovako opustelo.

PEŠTERAC (meštаниn sela Čelice): Kao i u većini sela u pribojskoj opštini.

GUDURIĆ (reporter): Iz Priboja do Druglića dolazi učiteljica Goca Dujović. Na stanici je čeka desetogodišnji Simon, a pola sata kasnije pridruži im se i Katarina koja je ove godine krenula u predškolsko. Uz priču obnovi se i gradivo. Nakon sati i po dobrog hoda preko livada i šuma stiže se do ove seoske škole. Učionica je topla i čista, ali bez kompjutera, samo tabla i kreda, kasetofon i peć bubnjara i počinje svakodnevni ritual. Prvo presvlačenje, ako se neko oznojio, pa mali odmor, može i doručak ponet od kuće, učenje dok se nastavni program tog dana ne odradi. Nije mi ništa teško, ni rano ustajanje, ni pešačenje, jer ovaj posao zaista volim, priča učiteljica koja je nakon godunu dana rada u školi na Banji prihvatila da radi u ovoj seoskoj školi.

GOCA DUJOVIĆ (učiteljica): Ljubav prema poslu i prema deci je učinila to da istrajem. Jednostavno potrebno je da budem i majka, jer posle dugog pešačenja deca budu i mokra. Presvučemo se, ako treba da se osuše osuše se, onda budem i drugarica na fizičkom pogotovo. Pevamo zajedno, šalimo se.

GUDURIĆ (reporter): Teško mi je da pešačim sve uzbrdo i krzo šumu, ali navikne se, kaže desetogodišnji Simon kome nedostaju drugari za fudbal ali, kako kaže, srećan je jer mu se ove godine pridružila i Katarina koja je predškolac. Simonovi snovi i nade ni malo se ne razlikuju od gradske dece. Šta bi voleo kad porasteš da budeš?

SIMON (učenik): Majstor.

GUDURIĆ (reporter): Čega majstor?

SIMON (učenik): Građevinske škole.

GUDURIĆ (reporter): Da praviš?

SIMON (učenik): Škole i kuće. Najviše volim da učim matematiku.

GUDURIĆ (reporter): Jel se igrate na odmoru?

SIMON (učenik): Da.

GUDURIĆ (reporter): Čega?

SIMON (učenik): Lopte, Ne ljuti se čoveče, balona, da šutamo na goliće.

GUDURIĆ (reporter): Jel ti nedostaje više dece ovde za igru?

SIMON (učenik): Da.

GUDURIĆ (reporter): I tako svaki dan, po kiši, snegu, suncu, sat i po hoda u jednom pravcu preko livada i kroz šume do kuće prepešači desetogodišnji Simon sa svojom učiteljicom Gocom.

DUJOVIĆ (učiteljica): Krećemo nazad prečicom. Moramo i da se odmorimo malo, na dva, tri mesta imamo neke trupce pa sedimo malo se odmaramo.

GUDURIĆ (reporter): I sve kroz šumu?

DUJOVIĆ (učiteljica): Sve kroz šumu. Ima puno zveri.

GUDURIĆ (reporter): Jeste li nailazili nekad na pse?

DUJOVIĆ (učiteljica): Na više pasa lotalica. Vukove nismo, mada su nam govorili, ali iskreno se nadamo da ih nećemo videti. Ne zbog sebe koliko zbog njih.

GUDURIĆ (reporter): Iz Priboja za RSE Danica Gudurić.